Peki Arkadaşım

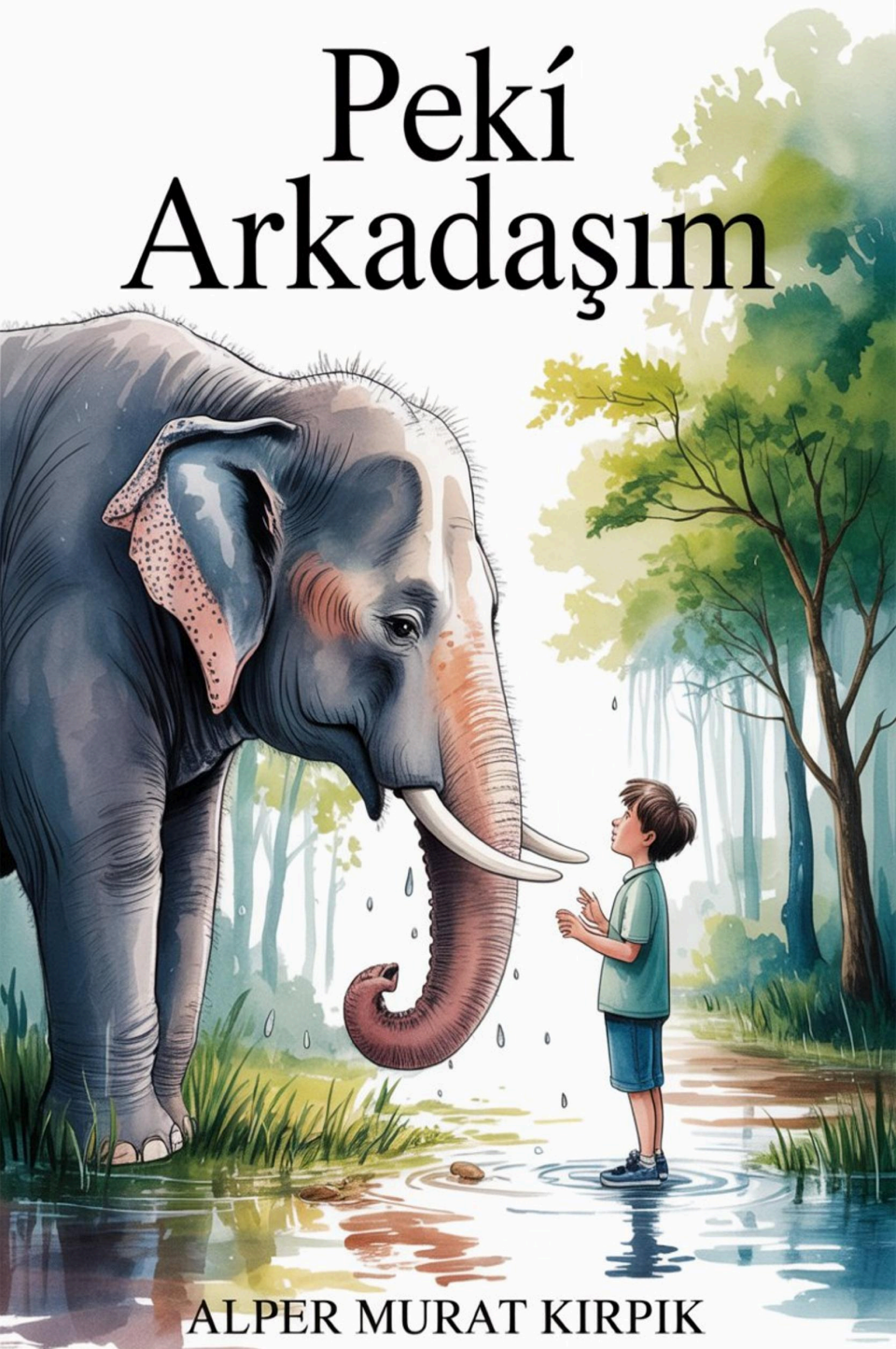

ALPER MURAT KIRPIK

ALPER MURAT KİRPİK

Peki Arkadaşım

Copyright © 2026 by Alper Murat KİRPİK

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

1	Sessiz Ev	1
2	Ormanın Kapısı	6
3	Büyük Gözler	10
4	Sessiz Dil	14
5	Öğretmen Mahmûd	18
6	Kalpten Kalbe	22
7	İnsanlığın Sınavı	26
8	Sessiz Çığlık	30
9	Dönüş	34
10	Yeni Hayat	38

1

Sessiz Ev

Mahmûd'un hayatı hiçbir zaman yüksek seslerle dolu olmadı. Dünyaya geldiği günden beri kelimeler onun için yalnızca başkalarının dudaklarında hareket eden şekillerden ibaretti. O, sesi duymuyor değildi; o, sesi çıkaramıyordu. İçinde konuşan bir kalbi vardı ama bu kalp dışarıya açılan bir kapı bulamıyordu. İnsanlar konuşurken Mahmûd uzun uzun bakardı. Dudakların kıpırdayışını izlerdi. Kaşların çatılışını, gözlerin kısılışını, yüzlerin sertleşmesini incelerdi. Zamanla bakarak anlamayı öğrendi. Sessizliğin içindeki anlamları çözmeyi öğrendi. Bu, kimsenin ona öğretmediği bir dildi. Hayatın kendisi öğretmişti.

Mahmûd'un dünyası sessizdi ama bomboş değildi. İçinde binlerce düşünce dolaşıyordu.

Mahmûd'un ailesi yoksuldu. Yoksulluk onların evinde sadece parasızlık demek değildi. Aynı zamanda çaresizlikti. Aynı zamanda suskunluktu. Gelecekten pek söz edilmezdi. Konuşulsa bile kısa sürerdi. Mahmûd büyüdükçe ailesi onun için daha çok endişelenmeye başladı. Konuşamayan bir çocuğun hayatta nasıl ayakta kalacağını bilmiyorlardı. Mahmûd ise bu soruyu geceleri kendi kendine soruyordu. Bir cevap bulamıyordu. Sadece kalbinin hâlâ attığını hissediyordu. Kalbi atıyorsa bir yolu olmalıydı. Bu yüzden amcasının yanında çalışmayı kendi istedi. Faydalı olmak istiyordu. Kimseye yük olmak istemiyordu.

Amcasının evi yağmur ormanlarının kenarındaydı. Evin etrafı büyük ağaçlarla çevriliydi. Duvarlar nemliydi. İçeride sürekli ağır bir koku vardı. Güneş ışığı eve zor giriyordu. Gündüz bile ev loş olurdu. Mahmûd ilk geldiğinde buranın havası ona boğucu gelmişti. Ama alıştı. Çünkü Mahmûd her şeye alışmayı öğrenmişti. Amcası ilk zamanlar sessizdi. Mahmûd'u uzun uzun süzerdi. Sanki bir eşyayı inceliyormuş gibi bakardı. Gözlerinde ne sevgi vardı ne merhamet. Sadece ölçen bir bakış vardı.

Zaman geçtikçe amcasının içindeki sertlik daha belirgin oldu. En küçük şeylere kızar hale geldi. Sabahları yüzü asık uyanıyordu. Gün boyunca söyleniyordu. Mahmûd ne yaparsa yapsın yeterli olmuyordu. Yeri süpürse eksikti. Su taşısa eksikti. Odun kırsa eksikti. Amcasının gözünde Mahmûd hiçbir zaman doğru yapan biri olmadı. Ama onu en çok sinirlendiren şey fotoğraf makinesiydi. Mahmûd'un cebinden her çıkardığında amcasının yüzü geriliyordu. Çünkü amcası fotoğraf çekmenin boş iş olduğunu düşünüyordu. Ona göre insanın elleri çalışmalıydı, gözleri değil.

Mahmûd için fotoğraf makinesi sadece bir eşya değildi. O makine onun diliydi. Onun sesi, onun kelimesiydi. Mahmûd kuşları çekmeyi seviyordu. Çünkü kuşlar da konuşmadan anlaşabiliyordu. Bir bakışla. Bir kanat çırpışıyla. Bir yön değişikliğiyle. Mahmûd kendini kuşlara yakın hissediyordu. Bir dala konmuş serçeye baktığında içi ısınıyordu. Yağmurdan kaçan bir kuş gördüğünde kalbi sıkışıyordu. Fotoğraf çekerken dünya susuyordu. Sanki her şey onun sessizliğine saygı gösteriyordu.

O gün yağmurdan sonra hava ağırdı. Toprak ıslaktı. Yapraklardan sular damlıyordu. Mahmûd işlerini bitirmişti. Kısa bir süreliğine ormanın kenarına çıktı. Islak bir dalın üzerinde renkli bir kuş gördü. Kuş titriyordu. Mahmûd yavaşça fotoğraf makinesini çıkardı. Nefesini tuttu. O an başka hiçbir şey yoktu. Ne amcası vardı. Ne korku vardı. Sadece o kuş vardı. Ve Mahmûd vardı.

Arkasında birinin durduğunu hissetti. Döndüğünde amcasını gördü. Amcasının yüzü kararmıştı. Gözleri öfkeyle doluydu. Mahmûd bir şey anlatmak ister gibi ellerini kaldırdı. Ama amcası dinlemedi. Fotoğraf makinesini elinden aldı. Bir an bile düşünmedi. Kolunu kaldırdı. Makineyi yere fırlattı. Sert bir ses çıktı. Parçalar etrafa saçıldı. Mahmûd'un kalbi de o sesle birlikte parçalandı.

Mahmûd dizlerinin üzerine çöktü. Parçaları toplamaya başladı. Tek tek. Sabırla. Sessizce. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ama ağladığını kimse duymuyordu. Çünkü Mahmûd'un ağlaması da sessizdi. İçinde büyük bir boşluk açılmıştı. Sanki dünyayla kurduğu tek bağ kopmuştu. Sanki bir kez daha konuşma ihtimali elinden alınmıştı.

Amcası arkasını döndü. Kapıyı açtı. Dışarıda yağmur başlamıştı. Büyük damlalar yere sert sert vuruyordu. Amcası

eliyle dışarıyı işaret etti. Mahmûd yavaşça ayağa kalktı. Kırık makineyi çantasına koydu. Çantasını omzuna astı. Kapıya doğru yürüdü. İçeriye son kez baktı. Ama içeride onu tutacak hiçbir şey yoktu.

Mahmûd yağmurun altına çıktı. Elbiseleri kısa sürede sırılsıklam oldu. Saçlarından sular yüzüne aktı. Ayakları çamura battı. Ama durmadı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey artık orada kalamayacağıydı. Kalbinin içinde korku vardı. Ama çok derinlerde küçük bir umut da vardı. O umut, onu karanlık yağmur ormanlarına doğru yürütüyordu.

2

Ormanın Kapısı

Yağmur ormanı Mahmûd'u içine alırken sanki dünya sessizce kapılarını kapatıyordu. Ağaçlar gökyüzüne kadar uzanıyordu. Yapraklar birbirine değiyor, rüzgârla fısıldaşıyordu. Her yer karanlıktı ama bu karanlık korkutucu olduğu kadar koruyucuydu. Mahmûd adımlarını yavaş attı. Ayakları çamura saplanıyordu. Dizlerine kadar sıçrayan çamuru umursamadı. Üzerindeki ıslak elbiseler ağırlaşmıştı. Her adımda biraz daha yoruluyordu. Ama duramazdı. Çünkü durursa ağlayacaktı. Ağlarsa çökecekti. Çökerse bir daha kalkamayacağını hissediyordu.

Yağmur dalların arasından damla damla yüzüne düşüyordu. Soğuktu. Titriyordu. Ama titremesinin sebebi sadece soğuk değildi. Açtı. Midesi uzun zamandır boştu. Gün boyu doğru düzgün bir şey yememişti. Açlık bazen bir sızı gibi geliyordu. Bazen de keskin bir bıçak gibi. Mahmûd karnını tuttu. Ama elini çekti. Çünkü alışkındı. Açlığa da alışkındı. Yorgunluğa da alışkındı. Yalnızlığa ise hiçbir zaman tam alışamamıştı.

Ormanın içinde ilerledikçe sesler çoğaldı. Böceklerin vızıltısı, uzaklardan gelen kuş çığlıkları, yaprakların hışırtısı. Mahmûd bu sesleri duyamıyordu ama titreşimlerini hissediyordu. Toprak hafif hafif titriyordu. Hava yaşıyordu. Sanki orman nefes alıp veriyordu. Mahmûd kendini çok küçük hissetti. Bir yaprak kadar küçük. Bir damla kadar önemsiz. Ama yine de yürümeye devam etti. Çünkü başka gidecek yeri yoktu.

Bir süre sonra bacakları onu taşımamaya başladı. Dizleri titriyordu. Görüşü bulanıklaştı. Gözlerinin önünde karanlık noktalar dolaşmaya başladı. Başının içi dönüyordu. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Nefesi düzensizleşti. Mahmûd bir ağacın gövdesine yaslandı. Ağaç kalındı. Kabukları sertti. Ama yine de sıcak hissettirdi. Çünkü ilk defa biri ona dokunmuş gibiydi. Bir insan değil. Bir ağaç. Ama Mahmûd için fark etmiyordu.

Ağacın dibine doğru yavaşça kaydı. Dizlerinin üzerine çöktü. Sonra oturdu. Çantasını kucağına aldı. İçindeki kırık fotoğraf makinesine baktı. Parçalar birbirine sürtüyordu. Mahmûd gözlerini kapattı. İçinden dua etmeye çalıştı. Kelimeler yoktu. Ama niyet vardı. Kalbinin içinde küçük bir çağrı vardı. Yardım isteyen bir çağrı. Sessiz bir dua.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Yaprakların üzerinden süzülen sular Mahmûd'un saçlarına akıyordu. Soğuk bedenine işliyordu. Göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Başını ağaca yasladı. Artık kollarını bile hissedemiyordu. Açlık, yorgunluk ve korku

birbirine karışmıştı. Hepsi tek bir ağırlık olmuştu. Mahmûd direnmeye çalıştı. Gözlerini açık tutmaya çalıştı. Ama yapamadı.

Son gördüğü şey, ağacın dalları arasından sızan solgun bir ışık oldu. Son hissettiği şey ise kalbinin yavaşlayan atışıydı. Mahmûd sessizliğin içine doğru kaydı. Ormanın kollarında, bir ağacın altında, aç ve yorgun halde bayıldı.

3

Büyük Gözler

Mahmûd gözlerini açtığında ilk hissettiği şey sessizlikti. Ama bu bildiği sessizliklerden farklıydı. Evdeki sessizlik gibi ağır değildi. İnsanların içini sıkan bir boşluk gibi değildi. Bu sessizlik yumuşaktı. Sarar gibiydi. Sanki biri onu ince bir battaniyeyle örtmüş gibiydi. Göz kapakları ağırdı. Açmakta zorlandı. Bir süre sadece kirpiklerinin arasından süzülen ışığı gördü. Işık yeşildi. Güneşten değil, yapraklardan süzülüyordu. Yaprakların arasından gelen soluk aydınlık, Mahmûd'un gözlerine usulca dokunuyordu.

Başını hafifçe çevirdi. Ağacın gövdesi hâlâ arkasındaydı.

Demek ki rüya görmemişti. Demek ki gerçekten ormandaydı. Elini karnına götürdü. Açlık hâlâ oradaydı. Ama artık başındaki dönme biraz azalmıştı. Nefesi daha düzenliydi. Yağmur durmuştu. Yapraklardan düşen son damlaların titreşimini hissediyordu. Toprak hâlâ ıslaktı. Hava hâlâ ağırdı. Ama orman sanki onu kabul etmiş gibiydi.

Mahmûd doğrulmak istedi. Dirseklerinden destek aldı. Tam o sırada farklı bir titreşim hissetti. Daha önce hissetmediği kadar büyük bir varlığın titreşimi. Toprağın derinlerinden gelen yavaş ve güçlü bir hareket gibiydi. Kalbi hızlandı. Elleri istemsizce durdu. Başını yavaşça kaldırdı. Gözleri karşısındaki karartıya odaklandı.

Önünde kocaman bir siluet duruyordu. Gölge gibi ama canlı. Büyük. Çok büyük. Mahmûd önce bunun bir ağaç olduğunu sandı. Sonra siluet hafifçe hareket etti. Bir kulak yavaşça sallandı. Ardından uzun bir hortum yere doğru uzandı. Mahmûd'un gözleri daha da açıldı. Karşısında genç bir fil duruyordu.

Filin gözleri Mahmûd'a bakıyordu. Büyük, koyu ve derindi. İçinde öfke yoktu. Tehdit yoktu. Açlık yoktu. Sadece bakıyordu. Sanki o da Mahmûd'u inceliyordu. Sanki o da anlamaya çalışıyordu. İki sessiz varlık birbirine bakıyordu. İkisi de konuşamıyordu. İkisi de yalnızdı.

Mahmûd'un kalbi hızla atıyordu. Ama içinde beklediği korku yoktu. Kaçmak istemiyordu. Çığlık atmak istemiyordu. Vücudu donup kalmamıştı. Aksine, içinde tuhaf bir sıcaklık hissetti. Sanki uzun zamandır kayıp olan bir şeyi bulmuş gibiydi. Bu his ona yabancıydı ama güzeldi.

Fil bir adım attı. Yavaşça. Dikkatle. Toprak hafifçe titredi. Mahmûd irkildi ama geri çekilmedi. Gözlerini filin gözlerinden ayırmadı. Fil hortumunu yere sürttü. Sonra yavaşça havaya

kaldırdı. Mahmûd bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama bunun bir saldırı olmadığını hissediyordu.

Mahmûd ellerini yavaşça dizlerinin üzerine koydu. Avuçları açıktı. Parmakları titriyordu. Ama kaçmıyordu. İçinden bir ses ona şunu söylüyordu. Bu varlık kötü değil. Bu varlık da yalnız. Bu varlık da kayıp.

Fil bir süre daha baktı. Sonra başını hafifçe eğdi. Büyük kulağı bir kez daha sallandı. Mahmûd'un kalbinin içindeki korku tamamen eridi. Yerini merak aldı. Derin bir merak. Bu fil nereden gelmişti. Neden yalnızdı. Neden ona bakıyordu.

Mahmûd ilk defa uzun zamandır gülümsedi. Çok küçük bir gülümsemeydi. Ama gerçekti. Fil bunu fark etmiş miydi bilmiyordu. Ama fil de başını biraz daha yaklaştırdı.

İşte o an Mahmûd anladı. Hayatında ilk defa biri onu konuşmadan anlamaya çalışıyordu.

4

Sessiz Dil

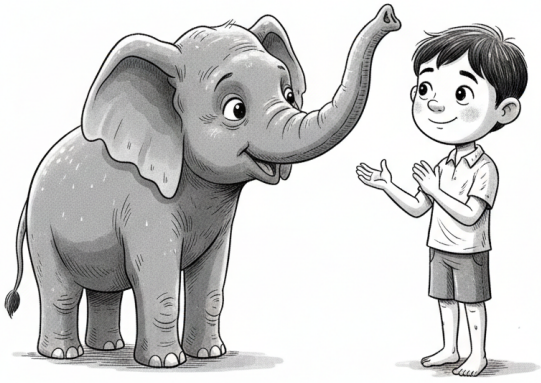

Mahmûd ile fil uzun bir süre birbirlerine bakarak kaldılar. Zamanın nasıl geçtiğini ikisi de bilmiyordu. Ormanın içindeki hayat akmaya devam ediyordu. Böcekler dalların arasında dolaşıyor, yapraklar rüzgârla hafifçe kıpırdıyor, uzaklarda kuşlar bir yerlere konup kalkıyordu. Ama Mahmûd'un dünyasında sadece fil vardı. Filin dünyasında da sadece Mahmûd.

Mahmûd ilk adımı atması gerektiğini hissetti. Ama nasıl olacağını bilmiyordu. Konuşamazdı. Ses çıkaramazdı. Zaten konuşsa bile fil anlamazdı. Ama Mahmûd başka bir dil biliy-

ordu. Sessizliği kullanan bir dil. Yavaşça sağ elini göğsüne koydu. Sonra kendini işaret etti. Ardından başını hafifçe eğdi. Bu hareketi defalarca yapmıştı insanlara. Ben buradayım demekti bu. Ben buyum demekti.

Fil Mahmûd'un hareketini dikkatle izledi. Gözlerini kısmadı. Başını çevirmedi. Kaçmadı. Sadece baktı. Sonra ağır ağır başını aşağı indirdi. Hortumunu göğsüne doğru yaklaştırdı. Mahmûd'un yaptığına benzer bir hareketti bu. Tam olarak aynı değildi ama benziyordu. Mahmûd'un kalbi hızlandı.

Mahmûd şaşırdı. Ama bu şaşkınlık korkudan değildi. İçinde bir sevinç dalgası yayıldı. Yavaşça iki elini açtı. Avuçlarını yukarı çevirdi. Sonra ellerini birbirine yaklaştırıp tekrar açtı. Bu hareketi annesinden öğrenmişti. Güzel demekti. İyi demekti. Fil Mahmûd'un ellerini izledi. Sonra hortumunu iki yana doğru açtı. Kulaklarını hafifçe salladı. Sanki kendi dilinde aynı şeyi söylüyordu.

Mahmûd gözlerini filin gözlerinden ayırmadan yeni bir hareket yaptı. Elini kalbinin üzerine koydu. Sonra filin yönüne doğru uzattı. Bu, seni hissediyorum demekti. Sen buradasın demekti. Fil bir adım attı. Yavaşça. Hortumunu Mahmûd'a doğru uzattı ama dokunmadı. Arada küçük bir boşluk bıraktı. Saygı gösterir gibiydi.

Mahmûd'un içi titredi. Hayatında ilk defa biri onu bu kadar dikkatle izliyordu. Kimse ona susması gerektiğini söylemiyordu. Kimse bağırmıyordu. Kimse kızmıyordu. Sadece anlamaya çalışıyordu. Bu Mahmûd için yeni bir duyguydu. Bu duyguya bir isim koyamıyordu ama güzel olduğunu biliyordu.

Mahmûd yavaşça ayağa kalktı. Fil geriye çekilmedi. Kaçmadı. Mahmûd iki adım attı. Fil de iki adım attı. Sanki görünmez bir ip onları birbirine bağlıyordu. Mahmûd elini havaya kaldırdı. Fil de hortumunu kaldırdı. Mahmûd elini indirdi. Fil de indirdi.

Bu bir oyun değildi. Bu bir taklitten fazlasıydı. Bu bir öğrenmeydi. Sessiz bir öğrenme. Kelimesiz bir anlaşma. İki farklı dünyadan gelen iki yalnız varlık aynı dili buluyordu.

Mahmûd'un gözleri doldu. Ama bu sefer acıdan değil. Sevinçten. İçinde bir yer ısınıyordu. Kalbinin uzun zamandır kapalı olan bir kapısı aralanıyordu. O kapının ardında umut vardı.

Mahmûd artık yalnız olmadığını hissetti. Fil de yalnız olmadığını hissetmiş gibiydi.

Sessiz bir dil doğmuştu.

5

Öğretmen Mahmûd

Gün ormanın içinden ağır ağır süzülüyordu. Güneş yaprakların arasından ince ışıklar bırakıyordu. Işık yere düştüğünde küçük aydınlık adalar oluşuyordu. Mahmûd ile fil aynı ağacın yakınında duruyordu. İkisi de acele etmiyordu. Çünkü gidecekleri bir yer yoktu. Ama artık birbirleri vardı. Bu, Mahmûd için büyük bir şeydi. Hayatında ilk kez biri onu kovmuyordu. Hayatında ilk kez biri ondan rahatsız olmuyordu.

Mahmûd içinde güçlü bir his duydu. Bu his öğretme isteğiydi. Çünkü Mahmûd sessizliği çok iyi biliyordu. Sessizliğin içinde nasıl konuşulacağını biliyordu. Kelimeler olmadan da anlam

taşınabileceğini biliyordu. İnsanlara yıllarca kendini böyle anlatmıştı. Şimdi bunu file de gösterebilirdi. Bu düşünce kalbini ısıttı. Yavaşça filin karşısına geçti. Dizlerinin üzerine çöktü. Derin bir nefes aldı.

Mahmûd sağ elini göğsüne koydu. Sonra elini yavaşça yukarı kaldırdı. Avucu öne bakıyordu. Bu hareketi daha önce çok yapmıştı. Bu selamdı. Bu barış demekti. Bu zarar vermem demekti. Bu seni görüyorum demekti. Fil Mahmûd'un eline baktı. Gözlerini ayırmadan izledi.

Fil ağır ağır hortumunu kaldırdı. Mahmûd'un elinin durduğu yere doğru getirdi. Bir an durdu. Sonra hortumunu hafifçe salladı. Mahmûd'un kalbi hızlandı. Filin ne yaptığını anladı. Fil selam veriyordu. Bu gerçekti. Bu bir tesadüf değildi. Fil öğreniyordu. Mahmûd'un gözleri doldu.

Mahmûd iki elini kalbinin üzerine koydu. Başını hafifçe öne eğdi. Bu teşekkür etmekti. Bu minnet demekti. Bu iyiliğini unutmayacağım demekti. Fil Mahmûd'u dikkatle izledi. Sonra başını aşağı doğru eğdi. Kulaklarını biraz indirdi. Hortumunu göğsüne yaklaştırdı. Hareket Mahmûd'unkine benziyordu.

Mahmûd bu sefer ayağa kalktı. Yavaşça iki elini gökyüzüne kaldırdı. Avuçları açıktı. Gözlerini kapattı. Dudakları kıpırdadı. Ses çıkmadı. Bu dua etmekti. Allah'a yönelmekti. Yardım istemekti. Şükretmekti. Sığınmaktı.

Fil Mahmûd'u uzun uzun izledi. Sonra hortumunu yukarı kaldırdı. Ön bacaklarını biraz büktü. Başını hafifçe yukarı doğru çevirdi. Mahmûd'un duruşuna benzer bir duruş aldı. Mahmûd'un kalbi titredi. Gözlerinden yaş aktı. Bu sefer acıdan değil. Sevinçten aktı. Çünkü biri onun inancını öğreniyordu.

Mahmûd ellerini indirdi. Fil de indirdi. Birbirlerine baktılar. Aralarında görünmeyen bir bağ vardı. Bu bağ kelimelerle anlatılamazdı. Bu bağ merhametti. Bu bağ güvendi. Bu bağ

dostluktu. Mahmûd artık yalnız değildi. Fil de yalnız değildi.

Mahmûd o an bir şeyi anladı. O artık sadece sessiz bir çocuk değildi. O bir öğretmendi. Öğrettiği şey kelime değildi. Öğrettiği şey kalpti. Öğrettiği şey merhametti. Öğrettiği şey dua idi. Öğrettiği şey iyilikti. Ve karşısında duran fil bunları öğreniyordu. Sessizce öğreniyordu. Kalbiyle öğreniyordu.

6

Kalpten Kalbe

Sabah ormanın içinden sessizce doğdu. Güneş yaprakların arasından süzülerek yeri aydınlattı. Hava hâlâ nemliydi. Toprak gece boyunca tuttuğu suyu yavaş yavaş bırakıyordu. Mahmûd gözlerini açtığında filin hâlâ yanında olduğunu gördü. Bu görüntü ona rüya gibi geldi. Ama rüya değildi. Gerçekti. Fil oradaydı. Mahmûd da oradaydı. Ve ikisi de gitmemişti.

Mahmûd yavaşça doğruldu. Bacakları hâlâ biraz titriyordu. Açlık içini yakıyordu. Ama kalbi önceki güne göre daha güçlüydü. Çünkü artık yalnız değildi. Fil Mahmûd'a doğru birkaç adım attı. Başını hafifçe eğdi. Sonra sırtını Mahmûd'a

doğru çevirdi. Bu hareketin ne anlama geldiğini Mahmûd bilmiyordu. Ama içinde bir davet hissi doğdu. Fil sanki ona bir şey söylüyordu. Kelimesiz bir çağrıydı bu.

Mahmûd tereddüt etti. Fil çok büyüktü. Yanına yaklaşmak bile cesaret istiyordu. Ama fil kıpırdamadı. Sabit durdu. Mahmûd yavaşça elini filin bacağına dokundurdu. Sertti ama sıcak hissediliyordu. Sonra kendini yukarı doğru çekti. Fil hafifçe dizlerini kırdı. Mahmûd filin sırtına çıktı. Kalbi hızla atıyordu.

Mahmûd yukarıdan ormana baktı. Her şey farklı görünüyordu. Ağaçlar daha uzun. Yapraklar daha geniş. Dünya daha büyük görünüyordu. Ama korkutucu değildi. Çünkü altında güven vardı. Fil yavaşça yürümeye başladı. Adımları ağırdı. Ama dengeliydi. Mahmûd düşmeyeceğini hissetti. Bu his ona huzur verdi.

Fil Mahmûd'u ormanın derinliklerine doğru taşıdı. Yol boyunca kuş seslerinin titreşimini hissettiler. Ağaç dallarında yuvalar vardı. Bazıları kırılmıştı. Bazıları rüzgârda sallanıyordu. Mahmûd bir yuvayı işaret etti. Fil durdu. Mahmûd aşağı indi. Yuvanın düştüğünü gördü. İçinde küçük yumurtalar vardı.

Mahmûd yuvayı elleriyle dikkatlice aldı. Fil hortumunu uzattı. Yuvayı yavaşça hortumun ucuna koydu. Fil yuvayı yukarı kaldırdı. Yakındaki sağlam bir dala yerleştirdi. Mahmûd bunu izlerken kalbi doldu. Çünkü bu bir iyilikti. Sessiz bir iyilikti. Ama gerçekti.

Mahmûd gülümsedi. Fil de kulaklarını hafifçe salladı. Sanki o da gülümsüyordu. İleride başka bir yuva gördüler. Aynı şeyi tekrar yaptılar. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Gün boyunca birçok yuvayı düzelttiler. Kuşların evlerini korudular.

Mahmûd yoruluyordu. Ama durmak istemiyordu. Çünkü

her iyilik yaptığında içi biraz daha ısınıyordu. Fil de yoruluyordu. Ama durmuyordu. Çünkü o da yalnız olmadığını hissediyordu. İkisi de kelime bilmiyordu. Ama kalpten kalbe konuşuyorlardı.

Akşam olduğunda gökyüzü turuncuya döndü. Güneş yavaşça kayboldu. Mahmûd filin sırtına tekrar çıktı. Fil büyük bir ağacın yanına gitti. Mahmûd aşağı indi. Yan yana oturdular. Konuşmadılar. Ama çok şey söylediler.

7

İnsanlığın Sınavı

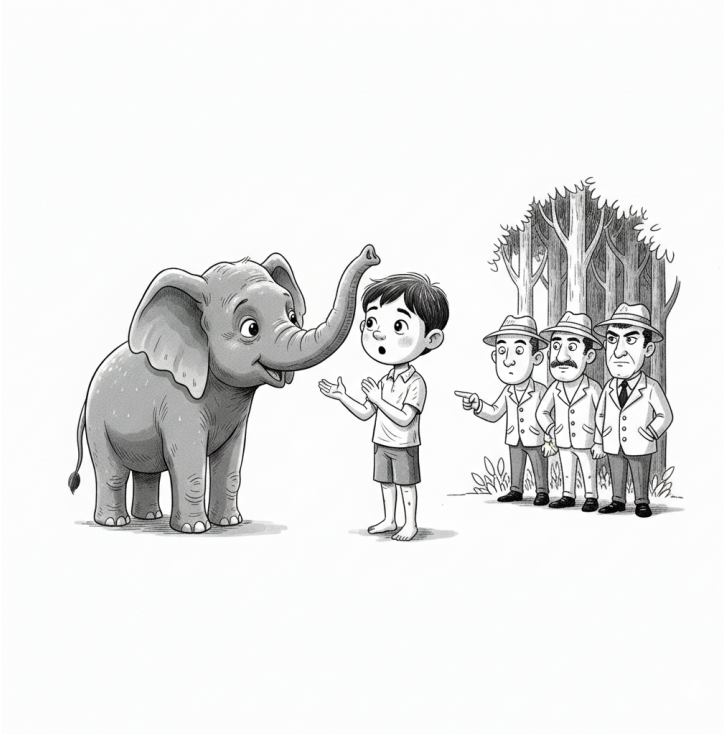

Ormanın sessizliği aniden sert ayak sesleriyle bozulur. Mahmûd önce bunun hayal olduğunu düşünür. Ağaçların arasından karanlık yüzlü adamlar çıkar. Ellerinde tüfekler vardır ve gözleri acımasızdır. Genç fil korkuyla Mahmûd'un arkasına saklanır. Mahmûd kalbinin hızla çarptığını hisseder. Adamlar çevreye bakınarak ilerler. Kuşlar korkuyla havalanır. Orman sanki nefesini tutar. Mahmûd yaklaşan tehlikeyi iliklerine kadar hisseder.

Adamların biri fili fark eder. Gözleri hırsla parlar. Tüfeğini yavaşça omzuna kaldırır. Mahmûd çığlık atmak ister ama sesi

çıkmaz. Fil huzursuzca yerinde kıpırdanır. Mahmûd filin yanına geçer. Küçük bedeniyle onu korumaya çalışır. O an silah patlar. Orman korkunç bir gürültüyle sarsılır. Mahmûd kulaklarını kapatır. Zaman sanki durur.

Kurşun filin bacağına isabet eder. Fil acıyla böğürür. Dizlerinin üzerine çöker. Toprak kana bulanır. Mahmûd'un gözleri dehşetle büyür. Filin yanına koşar. Ellerini yaraya bastırır. Ağlamaya başlar. Kalbi paramparça olur. Filin sıcak nefesini yüzünde hisseder. Acının gerçek olduğunu anlar.

Mahmûd titreyen elleriyle yarayı kapatmaya çalışır. Gömleğini çıkarır. Onu bandaj gibi sarar. Filin gözlerine bakar. O büyük gözlerde korku vardır. Aynı zamanda güven de vardır. Mahmûd filin kulağını okşar. Ona sakin olmasını ister gibi bakar. Dudakları dua eder gibi kıpırdar. Kalbinden sessiz sözler dökülür. Allah'a yalvarır. Filin yaşaması için ister.

Kaçak avcılar tekrar doldurmak için silahlarıyla oynar. Mahmûd onları görünce öfkeyle ayağa kalkar. Küçük bedenine rağmen önlerine geçer. Kollarını iki yana açar. Gözleri yaşlı ama kararlıdır. Bağırır ama sesi titrer. Adamlar kısa bir an durur. Çocuğa şaşkınlıkla bakarlar. Bu cesareti beklemezler. Orman yine sessizleşir. Zaman ağır ağır akar.

Mahmûd kalbinin tüm gücüyle bağırır. Filin masum olduğunu anlatmaya çalışır. Ellerini göğsüne vurur. Sonra gökyüzünü işaret eder. Sonra tekrar fili gösterir. Adamlar ne dediğini tam anlamaz. Ama acısını hissederler. Birinin yüzü kısa süreli yumuşar. Diğeri gözlerini kaçırır. Aralarında fısıldaşırlar. Silahların namluları yavaşça aşağı iner. Gerginlik biraz azalır.

Adamların içinden biri başını sallar. Geri çekilmeyi işaret eder. Diğerleri isteksizce kabul eder. Adımlarını geriye doğru atarlar. Ormanın içine doğru kaybolurlar. Sessizlik yeniden

çöker. Mahmûd dizlerinin üzerine düşer. Gücü tükenmiştir. Filin yanına sürünür. Başını filin gövdesine yaslar. Hıçkıra hıçkıra ağlar. Kalbi hem korku hem umutla doludur.

Fil yavaşça hortumunu kaldırır. Mahmûd'un saçlarına dokunur. Sanki teşekkür eder gibidir. Mahmûd gözyaşlarını siler. Filin nefes aldığını hisseder. Bu onu biraz rahatlatır. Yaraya tekrar bakar. Kan hala sızmaktadır. Ama akışı yavaşlamıştır. Mahmûd gömleği daha sıkı sarar. Dualarını sürdürür. İçinde küçük bir umut filizlenir.

Güneş bulutların arasından hafifçe görünür. Orman altın rengine bürünür. Kuşlar yavaş yavaş geri döner. Mahmûd başını kaldırır. Gökyüzüne bakar. Şükreder. Filin sıcaklığını yanında hisseder. Yalnız olmadığını anlar. İnsanlığın sınavının tam da bu an olduğunu hisseder. Merhamet mi, zalimlik mi sorusu yankılanır. Mahmûd hangi tarafta olduğunu bilir. Kalbi temizdir.

Mahmûd o gün büyüdüğünü hisseder. Artık sadece bir çocuk değildir. Bir canın sorumluluğunu almıştır. Fil onun kardeşi gibidir. Ormanda ikisi için de yeni bir hayat başlar. Acının içinden doğan bir bağ vardır. Bu bağ kopmaz. Mahmûd bunu kalbinde hisseder. İnsan olmanın anlamını öğrenmiştir. Bu ders ömür boyu sürecektir. Orman bu sırrı sessizce saklar.

8

Sessiz Çığlık

Mahmûd günlerce filin başından ayrılmaz. Yarayı her gün kontrol eder. Yapraklar ve temiz suyla pansuman yapar. Fil yavaş yavaş ayağını basmaya başlar. Bu küçük ilerleme Mahmûd'a umut verir. Bir gün kırık fotoğraf makinesini hatırlar. Çantasından çıkarır. Camı çatlamıştır ama çalışıyordur. Parmakları titreyerek makineyi açar. Gözleri kararlılıkla parlar. Sessizce bir şey yapması gerektiğini anlar.

Mahmûd ormanda gördüğü izleri düşünür. Ayak izlerini, boş kovanları, kanlı toprağı. Hepsini tek tek fotoğraflar. Filin yaralı bacağını çeker. Yerdeki kurşunu çeker. Ağaçlara kazınmış

işaretleri çeker. Her karede kalbindeki acı biraz daha büyür. Ama aynı zamanda cesareti de artar. Bu fotoğraflar onun sessiz çığlığıdır. Konuşamasa da dünya duysun ister. Makineyi göğsüne bastırır. Gözleri dolar.

Mahmûd fotoğraflara bakarken ne yaptığını anlar. Bu sadece bir hatıra değildir. Bu bir kanıttır. Küçük elleriyle büyük bir sorumluluk taşır. Ormandan çıkmanın yolunu düşünür. Günlerce yürür. Aç kalır. Yorulur. Ama vazgeçmez. Fotoğraf makinesini hep sıkıca tutar. Sanki içinde bir hazine taşır. Bu hazine adalettir. Mahmûd bunu hisseder.

Bir köye ulaştığında bitkin haldedir. İnsanlar onu görünce şaşırır. Üzerindeki yırtık elbiseleri fark ederler. Elindeki fotoğraf makinesini gösterir. Konuşamaz ama gözleri her şeyi anlatır. Köylülerden biri onu polise götürür. Mahmûd makineyi uzatır. Fotoğraflar tek tek incelenir. Odanın içi sessizleşir. Herkes ekrana kilitlenir. Gerçek apaçık ortadadır.

Polisler fotoğrafların kopyasını alır. Mahmûd başını sallar. Gazeteciler çağrılır. Onlar da fotoğrafları ister. Mahmûd yine sessizce makineyi uzatır. Gazeteciler karelere bakınca yüzleri değişir. Bazıları gözlerini kaçırır. Bazıları yumruğunu sıkar. Bu sessiz çocuğun taşıdığı yükü anlarlar. Mahmûd'un sesi yoktur. Ama fotoğraflar haykırır.

Gazetelerde manşetler çıkar. Televizyonlarda görüntüler gösterilir. Sosyal medyada fotoğraflar paylaşılır. İnsanlar öfkelenir. İnsanlar üzülür. İnsanlar utanır. Kaçak avcıların isimleri araştırılır. Ormanlar için çağrılar yapılır. Yardım kampanyaları başlar. Küçük bir çocuğun sessizliği dünyayı ayağa kaldırır. Mahmûd bunu bilmez. Ama kalbi hafifler.

Mahmûd köyde küçük bir odada kalır. Her gece filini düşünür. Onun yaşayıp yaşamadığını merak eder. Dua eder. Elleri gökyüzüne açılır. Gözlerinden yaş süzülür. Ama içinde

umut vardır. Fotoğrafların işe yarayacağına inanır. Çünkü doğru olanı yapmıştır. Bu inanç onu ayakta tutar. Sessiz çığlığı boşa gitmemelidir.

Bir sabah kapı çalınır. Gelenler doğa koruma görevlileridir. Mahmûd'a gülümserler. Ona başparmaklarını kaldırırlar. Mahmûd anlamaya çalışır. Görevliler fotoğrafları işaret eder. Sonra ormanı gösterir gibi yaparlar. Mahmûd'un kalbi hızlanır. Bir şeylerin değiştiğini hisseder. İçinde sıcak bir sevinç doğar.

Mahmûd sessizce dışarı bakar. Gökyüzü mavidir. Kuşlar uçar. Rüzgar yaprakları sallandırır. Dünya aynı görünür. Ama aslında değişmiştir. Çünkü artık biri gerçeği görmüştür. Ve bu biri küçük bir çocuktur. Mahmûd başını öne eğer. Şükreder. Sessiz çığlığının duyulduğunu hisseder. Kalbi ilk kez gerçekten rahatlar.

9

Dönüş

Mahmûd köyün toprak yolunda yavaş adımlarla yürür. İnsanlar onu uzaktan fark eder. Daha önce onu sadece suskun bir çocuk sanmışlardır. Şimdi ise bakışları değişmiştir. Gözlerinde merak vardır. Gözlerinde saygı vardır. Fısıldaşmalar duyulur. Herkes onun fotoğraflarını konuşur. Herkes onun cesaretini konuşur. Mahmûd başını eğerek yürümeye devam eder. Kalbi hem ağır hem hafiftir.

Köylüler bir bir yanına yaklaşır. Yaşlı bir adam Mahmûd'un omzuna dokunur. Gözleri doludur. Başını yavaşça sallar. Bir kadın ellerini Mahmûd'un ellerine alır. Sıkıca tutar. Konuşa-

maz ama yüzünden minnet okunur. Çocuklar Mahmûd'a hayranlıkla bakar. Daha önce alay edenler şimdi utanır. Herkes bir şeyin farkına varmıştır. Mahmûd sıradan biri değildir.

Köy meydanında küçük bir kalabalık oluşur. Polisler ve görevliler de oradadır. Mahmûd'u işaret ederler. Fotoğrafları gösterirler. Köylüler ekrana bakar. Ormandaki kanı görürler. Filin yarasını görürler. Kaçak avcıların izlerini görürler. Sessizlik çöker. Bu sessizlik utanç doludur. İnsanlar başlarını öne eğer.

Bir adam kalabalığın içinden çıkar. Mahmûd'un amcasıdır. Yüzü solgundur. Gözleri yere bakar. Mahmûd'a yaklaşır. Dudakları titrer. Bir şeyler söyler ama sesi duyulmaz. Mahmûd gözlerinin içine bakar. İçinde öfke yoktur. Sadece yorgunluk vardır. Amcası dizlerinin üzerine çöker. Ağlamaya başlar.

Mahmûd ne yapacağını bilemez. Bir adım geri çekilir. Sonra durur. Yavaşça elini göğsüne koyar. Başını hafifçe eğer. Bu, affetmenin sessiz işaretidir. Kalabalık bunu görür. Herkes derin bir nefes alır. Bazıları ağlar. Çünkü gerçek iyilik budur. Sessiz ama güçlü.

Köylüler kendi aralarında konuşur. Mahmûd'un artık yalnız kalmaması gerektiğini söylerler. Ona sahip çıkmaları gerektiğini söylerler. Bir aile öne çıkar. Onu evlerine davet ederler. Başka bir aile de yardım etmek ister. Herkes bir şey yapmak ister. Çünkü vicdanları uyanmıştır. Mahmûd şaşkınlıkla bakar.

Bir öğretmen kalabalığın arasından çıkar. Mahmûd'un önünde durur. Ona bir defter uzatır. Bir kalem uzatır. Gülümser. Mahmûd defteri alır. Parmakları titrer. İlk kez biri onun öğrenebileceğine inanmıştır. Bu çok büyük bir şeydir. Mahmûd'un gözleri parlar.

Köylüler Mahmûd için küçük bir oda hazırlar. Temiz bir yatak koyarlar. Temiz kıyafetler getirirler. Mahmûd yatağın

kenarına oturur. Etrafına bakar. Bu oda bir saray gibi gelir. Çünkü içinde sevgi vardır. Sevgi olan yer zengindir. Mahmûd bunu hisseder.

Gece olduğunda Mahmûd yatağına uzanır. Tavana bakar. Filini düşünür. Ormanı düşünür. Fotoğraf makinesini düşünür. Hayatının nasıl değiştiğini düşünür. Artık değersiz değildir. Artık görünmez değildir. Kalbi yavaşça sakinleşir.

Mahmûd gözlerini kapatır. Elleri göğsünde birleşir. Sessizce şükreder. Yaşadıklarının bir anlamı olduğunu hisseder. Küçük bir çocuk olsa da büyük bir iz bırakmıştır. Dünya bunu bilmez belki. Ama Mahmûd bilir. Bu yeterlidir.

10

Yeni Hayat

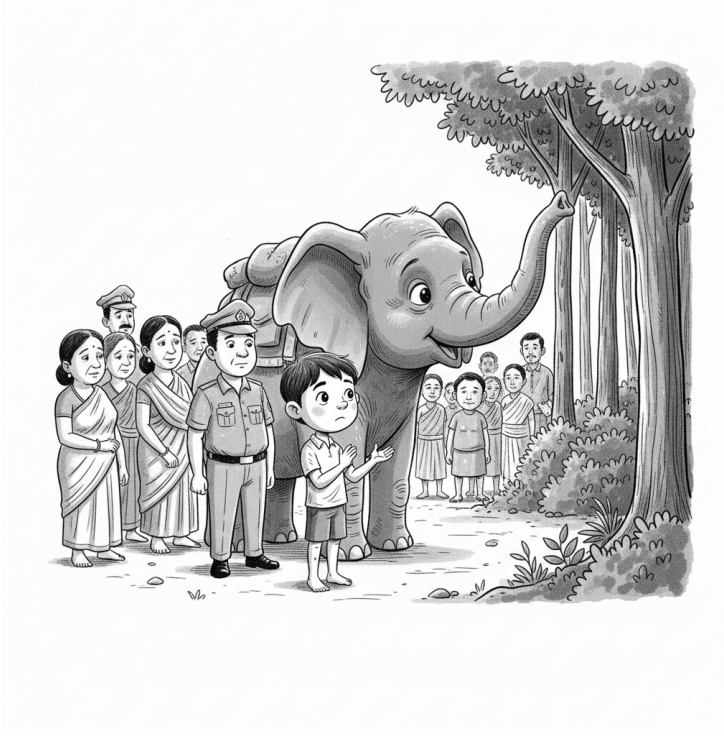

Ormanın kenarında sabah sisinin ağır ağır yükseldiği bir gündür. Toprak ıslaktır. Çamur ayaklara yapışır. Yapraklar gece boyunca yağan yağmurun damlalarını hâlâ taşır. Her damla güneşin ilk ışıklarıyla parıldar. Hava serindir ama boğucudur. Genç fil sedyenin üzerinde yatmaktadır. Gövdesi kocaman olmasına rağmen çaresiz görünür. Veterinerler sessizce etrafında dolaşır. Kimse yüksek sesle konuşmaz. Yaraları temizlenmiş, bandajları sarılmıştır. Nefesi düzenlidir ama gözleri hüzünlüdür. O gözlerde korku değil, derin bir yorgunluk vardır. Mahmûd birkaç adım ötede durur. Yaklaş-

maya cesaret edemez. Ayakları olduğu yere mıhlanmış gibidir. Kalbi sanki göğsüne sığmaz. Her atışı acıyla yankılanır.

Filin bakışları Mahmûd'u bulur. Kalabalığın içinde sadece onu görür. Göz göze gelirler. Zaman sanki durur. Rüzgâr bile esmez olur. Mahmûd yavaşça diz çöker. Dizleri titrer. Ellerini göğsüne koyar. Sonra gökyüzüne doğru kaldırır. Gözlerini kapatır. Dudakları kıpırdar ama sesi yoktur. Dua eder. Fil hortumunu hafifçe kaldırır. Mahmûd'un hareketini tekrarlar. Bu küçük hareket, büyük bir veda gibidir. İkisi de ayrılacaklarını anlar. Ama ayrılığın sonsuz olmadığını da hissederler.

Görevliler sedyeyi yavaşça kaldırır. Kimse acele etmez. Her hareket ağırdır. Her adım saygılıdır. Fil ormanın içine doğru taşınır. Yapraklar hışırdar. Dallar birbirine sürtünür. Kuşlar sessizleşir. Sanki orman da bu vedaya katılır. Mahmûd her adımı izler. Gözlerini kırpmaz. Gözlerinden yaşlar süzülür. Yanaklarından aşağı akar. Toprağa düşer. Koşmak ister. Sarılmak ister. Filin boynuna kapanmak ister. Ama durur. Çünkü sevgi bazen bırakmayı bilmektir.

Fil ormanın derinliklerine yaklaştığında durdurulur. Sedyeden yavaşça indirilir. Gövdesi toprağa değer. Ayakları çamura batar. Toprağı hisseder. Bu onun evidir. Başını kaldırır. Uzun uzun ormana bakar. Ağaçlara bakar. Yapraklara bakar. Gökyüzüne bakar. Sonra Mahmûd'a döner. Gözlerinde minnet vardır. Gözlerinde veda vardır. Gözlerinde kelimelere sığmayan bir teşekkür vardır.

Mahmûd titreyen elleriyle selam verir. Parmakları güçlükle hareket eder. Fil hortumunu kaldırır. Mahmûd teşekkür işareti yapar. Fil başını eğer. Mahmûd ellerini dua için açar. Fil hortumunu gökyüzüne uzatır. Aynı dili konuşmazlar. Ama aynı kalpten konuşurlar. Aralarında tek kelime yoktur. Ama

her şey söylenmiştir.

Fil yavaşça arkasını döner. Her adımı ağırdır. Ağaçların arasına doğru yürür. Gövdesi yaprakların arasında kaybolur. Önce kulakları görünmez olur. Sonra sırtı. Sonra hortumu. En son gölgesi kaybolur. Mahmûd bakmaya devam eder. Ta ki fil tamamen görünmez olana kadar. O an kalbi sanki ikiye bölünür. Bir parçası ormanda kalır. Diğer parçası göğsünde yanar.

Mahmûd polis aracıyla yola çıkar. Arabanın camına yaslanır. Cam soğuktur. Ama yüzü sıcaktır. Camdan dışarı bakar. Ağaçlar geride kalır. Orman geride kalır. Yollar uzar. Virajlar çoğalır. Kalbi her kilometrede biraz daha çarpar. İçinde korku vardır. İçinde umut vardır. Araba durduğunda küçük bir ev görünür. Kapısı eskidir. Duvarları yıpranmıştır. Ama Mahmûd için dünyadaki en güzel kapıdır.

Polis kapıyı çalar. Kapı yavaşça açılır. Annesi görünür. Mahmûd'u görünce donar kalır. Gözleri büyür. Elleri titrer. Zaman durur. Sonra anne dizlerinin üzerine çöker. Ağlamaya başlar. Sessiz ama derin bir ağlayıştır bu. Mahmûd'a sarılır. Onu bırakmaz. Mahmûd annesinin kalp atışlarını hisseder. Bu ses ona "evdesin" der. Bu ses ona "yalnız değilsin" der.

Babası kapının önünde durur. Gözleri dolar. Dudakları titrer. Mahmûd'a doğru yaklaşır. Elini oğlunun omzuna koyar. Yavaşça okşar. Sessizce başını eğer. Bu, "hoş geldin" demektir. Bu, "özür dilerim" demektir. Bu, "seni seviyorum" demektir.

Mahmûd o gece ailesinin yanında uyur. Yatağı küçüktür ama sıcaktır. Tavana bakar. Filini düşünür. Ormanı düşünür. Yaşadıklarını düşünür. Kalbi hâlâ biraz acır. Ama artık yalnız değildir. Ama kalbinin bir köşesinde her zaman büyük gözlü bir fil yaşayacaktır. Ve Mahmûd bunu bilerek huzurla uyur.